

MIJN TWEEDE THUIS

DRIE VROUWEN BELEVEN HET:
THE BEST OF BOTH WORLDS.
ZE HEBBEN EEN EXTRA LAND
OF ANDERE STAD WAAR ZE
ZICH NET ZO THUIS VOELEN.
OM TE GENIETEN, TE WERKEN
OF ZOMAAR EEN ZALIGE TIJD
DOOR TE BRENGEN.

DOOR NADIA DALA. FOTO'S: LIESBET PEREMANS.

INE

'Ik kan in Italië meer decibels produceren, met mijn handen praten en mensen stevig vastpakken'

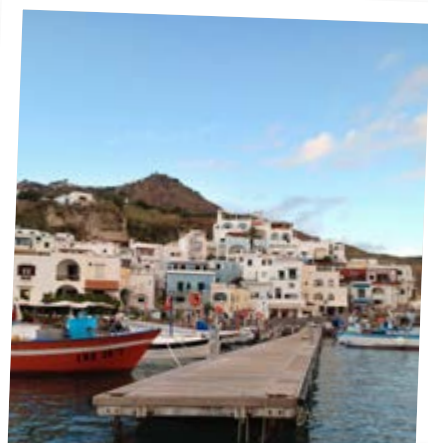
CLAIRE

'Volgens mijn gezinsleden ben ik veel aangenamer gezelschap in Ibiza dan in België'

GRACE KELI

'Telkens als ik land in Brazilië, haal ik adem, kijk ik rond en beseft: dit zijn mijn mensen'

Een van de vele pittoreske baaien die Italië rijk is.

In Napels met de leden van rockband A67.

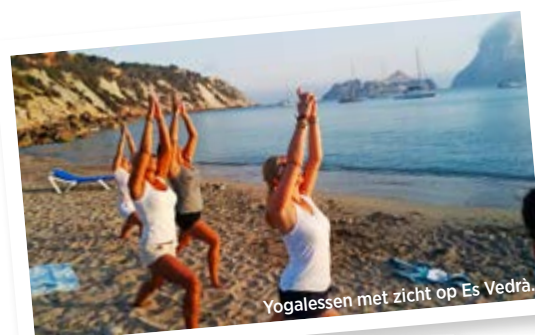

Spritz, favoriet van alle Italianen.

INE ROOX voelt zich pas echt zichzelf in Italië

Ine (36): "Ik ben opgegroeid met Italië. Met mijn ouders ging ik er ieder jaar op vakantie. Op mijn 15de voelde ik me er zo thuis dat ik in een badstad in Toscane een hele avond met een tien jaar oudere bouwvakker - die ik net had ontmoet - optrok. We gingen een *gelato* halen en bleven uren kletsen. Toen mijn vader me die avond eindelijk had gevonden, was ik rustig van mijn ijsje aan het likken, terwijl ik tegen een wagen op straat leunde. Nog altijd aan het keuvelen. 'Meisje, vergeet niet dat je hier in een vreemd land bent', zei hij bezorgd. Waarop ik, verbouwereerd: 'Maar papa, ik ben in Italië! Dit is mijn tweede land!' In het begin trokken we naar de noordelijke regio van het Gardameer. Niet toevallig ben ik daar later als Erasmusstudent opnieuw beland. Ik studeerde vertaler-tolk en kon zes maanden naar Padua in de buurt van Venetië, op de grens tussen Lombardije en Veneto. Na mijn studies in Antwerpen ben ik trouwens opnieuw gaan bijstuderen in Padua. In Italië voel ik me beter in mijn vel. Ik kan er meer decibels produceren, met mijn handen 'praten'. En ik pak mensen graag stevig vast. Dat moet ik allemaal temperen in Vlaanderen. Ik hou ook van de levenskunst en -vreugde van de Italianen. Van hun *sprezzatura*, die bestudeerde nonchalance. Een Italiaan trekt nooit zomaar een short en slippers aan in de stad. Stijl is belangrijk, daar word je op afgerekend. Stijl staat voor respect... Ik spreek ook liever Italiaans dan Nederlands. De melodie, de muzikaliteit, het palet aan uitdrukkingen en de mimiek. Het is zo'n fijne taal om te bespelen. Af en toe een leugentje om bestwil. Het is

alsof de taal erom vraagt om een draai te geven aan de dingen (*lacht*). Nu volg ik Italië als journaliste voor De Standaard. Met mijn jeugd- en studievrienden heb ik nog altijd contact. Ze nodigen me regelmatig uit voor trouw- en familiefeesten. En als ik voor mijn werk naar Milaan moet, is er altijd een kamer klaar bij een vriendin. De afgelopen jaren trek ik iets vaker naar het zuiden. Dit jaar schreef ik er een boek over: *Italië, de schaduwkant van een zonovergoten land*. Want er zijn wel wat minpunten. Zo benijd ik Italiaanse vrouwen niet. Ze moeten mooi zijn, rond hun 35ste overwegen ze hun eerste plastische ingreep. Ze blijven ook langer in tijdelijke en slechtbetaalde jobs hangen. Italiaanse mannen hebben wel vaker een *trophy wife*. Als zelfstandige vrouw ben je niet erg aantrekkelijk voor dat type van man, want een Italiaan wil 's avonds op tijd zijn pasta op zijn bord. Ik reis erg veel, ik weet dus niet of een Italiaanse man ideaal voor me zou zijn. Voor mijn werk heb ik al grote delen van de wereld bezocht, maar er is maar één land dat mij in dezelfde mate charmeert én irriteert. Zo vind ik het onvoorstelbaar dat Ignazio Cutrò, een Siciliaanse ondernemer, al 15 jaar lang met doodsb bedreigingen van de maffia moet leven, en dat de staat er niet in slaagt om hem naar behoren te beschermen. Dat is een EU-lidstaat onwaardig. Als ik daarover schrijf in de krant, wordt het erg persoonlijk. Tja, Italië is nu eenmaal met mijn leven verweven."

Yogalessen met zicht op Es Vedrà.

De cursisten op wandel.

De baai van Cala Carbo.

Lunchen in de Blue Marlin.

Zonnegroet bij Claire thuis.

CLAIRE DERUYCK viel voor de cool & chill van Ibiza

Claire (48): "Ibiza is een tweede thuis voor mij, mijn vriendin Marianne en onze twee dochters Luca en Milla. Naast de partyscene kent Ibiza een zalige andere kant. In het noorden is een strand waar de hippies met rastakapsels zijn blijven hangen. Op zondagavond spelen ze gitaar en drums in het gezelschap van buikdansers en vuurspuwers. Ook de hippiemarkt is een van de vele leuke trekpleisters, naast alle trendy restaurants en loungebars. Alles is heel ongedwongen: je loopt er rond in bikini en pareo en laat je een visje bakken op het strand. Voor ons betekent Ibiza altijd weer thuiskomen. Het zachte klimaat en de rustige levensstijl doen ons ontzettend deugd. Volgens mijn gezinsleden ben ik een pak aangenamer op Ibiza dan in België. Ibiza is ook ideaal voor yoga en meditatie. De mystiek hangt er gewoon in de lucht. Op alle stranden wordt het beoefend en getolereerd. Dat is de Ibiza-vibe. Cool en chill. Jaren geleden ben ik gestart met yoga en nu heb ik ook mijn eigen yogahuis op het eiland. Dat was nooit mijn levensplan, want Marianne en ik runnen een bedrijf in winkelinterieur in Houthalen. We hebben allebei hard gewerkt en reisden geregeld naar New York om ideeën op te doen. Maar we leefden van deadline naar deadline en namen weinig tijd om tot onszelf te komen. Ik was voordien al een yoga-adept, maar nu ga ik er helemaal voor. Dankzij een vijfjarige yoga-opleiding kreeg ik inzichten in de Indische filosofie, de dieptepsychologie en in de leer van de chakra's. Al snel besloot ik om een deel van onze kantoren in Houthalen om te vormen tot de yogaruimte Yoya2blue, waar ik lesgeef. En

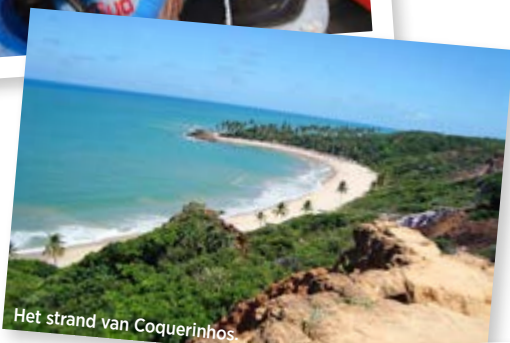
toen kwam het idee om ook een yogahuis op ons geliefde Ibiza te kopen. Dat huis was ooit eigendom van de manager van de wereldbekende popgroep Spandau Ballet. Daar zouden de plannen voor hun plaat *Gold* gesmeed zijn... We hebben een prachtig uitzicht op zee en zijn op amper vijf minuutjes rijden van het strand. Marianne en ik denken erover om, als de kinderen groot zijn, nog veel meer op Ibiza te verblijven. Met het yogahuis wordt die droom stilaan mogelijk. Op Ibiza hangt een ander energieveld. Misschien komt dat door het mysterieuze rotseiland Es Vedrà, voor de zuidwestkust. Het is volgens de legende een overblijfsel van de verzonken beschaving Atlantis. Door de hoge concentraties metalen en mineralen heeft die rots zo'n hoog magnetisch veld dat het de derde meest magnetische plek op aarde zou zijn. Omwille daarvan weigerden schippers er langs te varen vroeger (*lacht*). Als ik het nu druk heb in België, maak ik bewust even een klik in mijn hoofd en beeld ik me in dat ik op Ibiza ben. Dan denk ik aan de zee, de stranden en het geluid, aan de rust en de typische zoutziltige geur. Soms ruik ik nog eens aan onze T-shirts als we terug zijn. Het is het aroma van pinussen, de typische naaldbomen van Ibiza. Nee, daar heb je echt geen geurstokjes nodig."

Sammy, Zoëy en Grace Keli.

Zoëy, de perfecte mix van twee culturen.

Het strand van Coquerinhos

Grace Keli in João Pessoa.

In het stadion van Belo Horizonte, waar de Rode Duivels hun eerste WK-match speelden.

GRACE KELI DE AGUILAR GOMES blijft verliefd op Brazilië

Grace Keli (40): “Wanneer de Brazilianen tijdens het WK voetbal ’s avonds een wedstrijd speelden, trok ik die ochtend een T-shirt van Brazilië aan. Op de dagen dat de Rode Duivels een match speelden, zag je mij in het zwart-geel-rood van België. Gedurende het hele WK wapperden aan ons huis in Brugge de vlaggen van België én van Brazilië. Ik heb alles dubbel: een huis in België en een in Brazilië, een familie in België en een in Brazilië, een job hier én een daar. En een favoriete bakker hier en daar (*lacht*). In mijn hart behoor ik tot de twee landen. Al veertien jaar! Want in 2000 ben ik de liefde gevolgd en in het prachtige Brugge beland. Mijn echtgenoot **Sammy** en ik leerden elkaar kennen toen hij voor research naar Brazilië moest. Ik was toen als onderzoekster aan de slag bij de federale overheid in het mooie **Belo Horizonte**. De vonk tussen Sammy en mij sprong meteen over. Twee jaar lang hebben we onze relatie op afstand in stand gehouden. Na een tijdje groeiden we als koppel steeds meer naar elkaar toe en voelden we de drang om ook samen te leven. Zo ben ik in België beland. Dankzij een spoedcursus heb ik Nederlands geleerd en me perfect geïntegreerd. Onze vierjarige dochter **Zoëy** is de combinatie van de twee culturen die ik in mijn hart draag.

Maar Brazilië is nog iedere dag in mijn leven: vanuit Brugge en Rio de Janeiro run ik een snel groeiend consultancybureau om Belgische bedrijven te begeleiden en ondersteunen in hun internationaliseringsproces. Mijn eenmanszaak heet **Belofloripa**. Het bedrijf is op enkele jaren tijd uitgegroeid tot een kmo met zeven werknemers in Brugge en drie in Rio de Janeiro. Daarnaast beschik ik ook nog eens over een netwerk van 23 gespecialiseerde parttimedewerkers. Concreet betekent dat dat ik iedere dag met Brazilië aan de lijn hang. Vier tot zes keer per jaar reis ik naar Brazilië, omdat we behalve het geven van advies dat ook

daadwerkelijk kunnen uitvoeren voor onze klanten. Wanneer ik op de luchthaven aankom, haal ik heel diep adem. Bij het aanschouwen van al die verschillende huidkleuren en tinten zeg ik altijd bij mezelf: ‘Ja, dát zijn mijn mensen’. **De muziek, het warme klimaat, de losse omgangsvormen en al die culturen die relaxed naast elkaar leven. Dat blijven toch mijn roots, hé.** Net zoals ik in België favoriete plekjes heb, koester ik ze ook in Brazilië. Mijn topper is **João Pessoa** aan de kust in het noordoosten. Daar ligt het magnifieke **strand van Coquerinhos**. Dat is een paradijs op aarde. Sammy en ik kunnen er heerlijk struinen in het witte zand langs het azuurblauwe water. Ook typisch Braziliaans is de *churrasco*, onze barbecue. We maken alles in hele grote hoeveelheden klaar, want iedereen is altijd welkom. Op onze grill vind je verschillende soorten vlees die op smaak worden gebracht met heerlijke lokale specerijen... Mijn ouders en vrienden wonen nog altijd in Belo Horizonte. Wanneer ik bij hen ben, doe ik graag heel gewone dingen. We trekken dan bijvoorbeeld naar de dagelijkse markt, de **Mercao Central**. Die markt is zo groot als een voetbalstadion. Je kunt er makkelijk een hele dag met je vrienden doorbrengen. Mijn Braziliaanse vrienden zijn honds-trouw. Toen ik pas in Brugge was komen wonen, is een van mijn beste vrienden, Luis Alberto, uit Brazilië overgekomen om er zich van te vergewissen dat ik het hier goed stelde. En intussen heb ik ook waanzinnig lieve Belgische vrienden in Brugge. Mijn allerbeste vriend is uiteraard mijn man Sammy. Op een ochtend is God opgestaan om mij een cadeau te geven: mijn lieve Sammy uit Brugge. En zo werd België mijn tweede thuis.” ■